

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

La resolució de la Comissió sisena de la S. de N., relativa a la qüestió espanyola, no ha obtingut, en votar-la l'Assemblea ginebrina, l'assistència necessària per a tenir jurídicament força legal. La votació no ha obtingut el «quorum», per l'actitud, no gens justificada, de certs representants que s'han abstingut de pronunciar-se. Virtualment, però, la majoria dels països, amb França i Anglaterra al davant, que han votat la resolució, han contret el compromís de laborar en el sentit en què s'inspirava el projecte. Després d'aquest pas, cal fixar-se en què tot l'interès diplomàtic radica en la nota franco-anglesa cursada al Govern de Roma, i la impressió momentània és que aquest farà tots els possibles per aconseguir que la projectada Conferència Tripartita, exclusivament dedicada a tractar de la qüestió espanyola, es converteixi en una Conferència dels Quatre, amb la inclusió d'Alemanya, amb la qual cosa es satisfarien els desigs del fuhrer i del duce: que Europa sigui «dirigida» per un quadrumvirat, en forma jeràrquica, i amb l'exclusió de totes les potències. La maniobra, però, toparà amb què una de les finalitats de la nota conjunta és plantejar el problema amb tota la seva claredat, a base de què, definitivament, es liquidin les subtils del Comitè de no-intervenció. Cal preveure que aquestes impressions d'ara no recullen els intents pertorbadors que, des de Londres, es vénen fent per algunes personalitats interessades en què no s'aclareixi la situació d'Europa, i en aquest mateix sentit el Gabinet Chautemps ha de suportar pressions de tots costats perquè no s'abandoni la política de no-intervenció. Pel moment, res més es pot colegir, en tant que no es conegui concretament el que serà la resposta italiana.

ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XX

Anem a entrar a l'estiu del 1915, i totes les preocupacions dels liberals monàrquics van encaminades a preparar-se l'adveniment al poder. A pretext del retraïment que han observat els elements capitalistes i les entitats bancàries en procedir-se a la subscripció d'un emprèstit, en Dato presenta la dimissió del Ministeri, però el monarca li ratifica la confiança, en mig del descontent dels prohoms liberals, que ja no s'amaguen de dir que la crisi seguirà latent mentre governi la mateixa situació.

Es visible que hi ha una tendència ben marcada en les altes esferes, d'observar les fluctuacions de la guerra europea per a seguir, dins la neutralitat adoptada pel nostre país, una política més o menys de cara a un o altre dels grups de potències belligerants. I en aquest sentit, no es pot pas dir que la situació de la lluita sigui prou clara en aquests moments, per bé que s'hi veu una superioritat indiscutible en els recursos que, en una acció de llarga durada, poden posar en joc les nacions aliades enfront dels imperis centrals.

Mentre França i Anglaterra han crescut poderosament el seu poder militar i per tant, els fronts que guarneixen els seus exèrcits són gairebé invulnerables per l'enemic, la gran Rússia dona senyals d'una desfeta impressionant, que demostren una falla d'organització i que es troba mancada de valors tècnics per a prevenir les catastròfiques conseqüències que li vénen al damunt. Les divisions russes reculen a marxades forçades, i Przemyls, després Lemberg, cauen, i segueix encara la persecució de les forces desmoralitzades, centenars de quilòmetres, sense que aquestes pugui oposar-hi la menor resistència, perquè no tenen les municions indispensables.

En aquests moments, els grans estadistes anglesos, Asquith i Grey, i confirmat també pel ministre de la Guerra Lord Kitchener, preveuen encara dos anys més de duració de la lluita.

Els imperis centrals no es saben avenir de la gesta d'Itàlia, de sumar-se a les nacions que els fan la guerra. Tant la premsa alemanya com l'austríaca no encerten a trobar expressions prou groixudes per a condemnar la suposada traïció de la que consideraven la seva aliada i amiga. Li diuen pèrfida, infame i miserable, i, a seguit, li dediquen tota mena d'amenaçes per al futur. Són ja dotze les nacions en armes, amb la participació d'Itàlia. Però no hi eren encara totes: Bulgària es decideix a atacar la Sèrvia i, a aquest fi, les seves tropes han travessat el Danubi i han clavat la petja en aquell territori. Cal veure que les complicacions seran tantes com possibilitats existeixin. Es un nou contratemps l'emmaranyament balcànic, que França i Anglaterra s'afanyen a localitzar-lo, amb la tramesa de forces expedicionàries en ajut de Sèrvia, i l'ocupació de llocs estratègics a Grècia.

En la península escassegen matèries de primera necessitat, com a conseqüència del bloqueig que les flotes aliades exerceixen contra els imperis centrals. Manquen colors, productes farmacèutics, ingredients per a les fotografies, colors per a les pintures i altres, que Alemanya es veu privada d'exportar. Els industrials es lamenten de la passivitat del Govern espanyol davant del fet que no es deixin passar mercaderies consignades al port de Barcelona, i les entitats econòmiques de Catalunya emprenen una gran campanya advocant per l'establiment de zones neutrals.

S'ha de dir que mentre el Govern del nostre país no ha tingut maltemps per a prevenir-se en res, els mitjans de vida s'encareixen, i ja hi ha qui ha descobert la Meca per a fer-se ric. Camí de França desfilen els queviures de contraban. Els traficants s'hi fan bons, i d'altres, més modestos, s'accontenten amb la comissioneta d'enrolar obrers espanyols per a ocupar-los en treballs industrials i agrícoles en la veïna República.

Han començat a ploure els beneficis de la guerra. — DEMO.